

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

N:o 30.

Den 18 September 1927.

55:e årg.

EN KYRKA VID VÄGEN.

En kyrka vid vägen är ju inte något märkvärdigt, ty ensamt i vårt land finnas säkert ett par tusental kyrkor, kapell

och missionshus, som byggts vid eller nära en allmän väg.

Om du gjort en bilfärd genom någon del

av Sverige, särskilt södra eller mellersta, har du sett många kyrkor vid vägarna. Somliga av dessa äro vackra och ha en vacker omgivning, andra ligga mera ödsligt och äro inte särdeles tilltalande.

Men antingen de äro anspråkslösa eller ståtliga, äro de platser, där Gud på ett alldeles särskilt sätt vill tala till oss människor. Och när Gud talar, göra vi väl i att höra.

Hur Linda lärde sig att hjälpa.

(Slut fr. nr. 29.)

“Stackars Hetty!” sade hon. “Vet du, Linda, du borde tycka synd om henne; du har ju så mycket och hon så litet. Det är inte din förtjänst att du är lång och smärt, att ditt ansikte är vitt och vackert i stället för brunt och fräknigt såsom hennes, och om du måste utföra samma arbete som hon, så skulle även dina händer vara grova och röda som hennes. ‘Du har mottagit för intet och måste giva för intet’, min älskling. Du kommer till den fattiga hårt arbetande Hetty som en vacker uppenbarelse; kan du då verkligen klandra den stackars flickan för att hon åstundar tillägna sig något därav för sin del? Hennes misslyckade försök att efterlikna ditt sätt och uppträdande är ju ömkligt, tycker jag; men var försiktig, min stolta tös, så att du icke går miste om ett välsignat tillfälle att tjäna din Mästare. Hetty är trött och missmodig, och det behövs inte mycket för att vända henne åt endera hållet — att göra henne till en bitter och missundsam flicka eller till en glad och förnöjd sådan, emedan också hon har lärt sig att leva sitt anspråkslösa liv för Kristus.”

Lindas huvud föll ned på soffkudden. “Något sådant kan jag icke göra”, sade hon. “Jag kan giva penningar — eller också något annat — men jag tycker icke om att giva mig själv.”

“Kristus täcktes icke sig själv”, sade tant Marcia allvarligt. “Det är du själv, som oftast skall göra det mesta och bästa. Här är ett fattigt barn som modigt och väl fyller sin anspråkslösa plats, men som, vilket du ej kan förstå, längtar efter något som kan glädja och uppmuntra henne. Hon

Gimsbergs klack i Dalarna.

Mitt barndomshem.

Mitt barndomshem i furuskog,
du kära vrå, dig minns jag nog!
Och dit min längtan ofta flyr
till barndomsårens små bestyr.
I hägnet där av skogens bryn
det ligger tydligt för min syn.
Ja, uti minnet står det kvar
så likt sig som i barndomsda'r.

Mitt barndomshem, du stilla vrå,
där himlen välvdes hög och blå,
där ekot ljöd i berg och skog
och hoppets stjärna mot mig log —
du hem i ljusa drömmars glans,
där äkta glädje alltid fanns!
Dit skall min tanke säkert gå,
så länge hjärtat orkar slå.

Mitt barndomshem visst ringa var;
där levde tarvligt mor och far.
Visst var vår koja mörk och låg,
men bättre boning ej jag såg.
Om dagens strävan gjort mig trött,
vid skogens sus jag sov så sött.
Ej finns i hela vida värld
en trygghet som vid hemmets härd.

Mitt barndomshem, du enkla bo,
som skänkte kärlek, hopp och tro.
Där österns sol gick upp så klar
och lyste varmt min barndoms da'r.
Om ett palats av guld det fanns,
som ägde hela världens glans,
min längtan skulle dit ej stå
som till mitt barndomshem ändå.

(Svensk Amerikanaren.)

HANS.

känner det svårt och smärtsamt på många sätt. O, Linda, det finns så mycket du kan giva, om du blott vill! Jag är viss om att Mästaren kommit till dig, att han talat till dig, vill du kallsinnigt och otacksamt vända dig från honom?”

Linda steg upp och gick till sitt rum för att övertänka saken. Hon var mycket älsklig och trohjärtad, men tant Marcia visste att hennes skötesynd var stolthet och att hon önskade vara för sig själv, vara ensam om saker och ting; varför skulle hon då hjälpa en tarvlig lantflicka — sin värdinnas dotter — att efterapa henne? Så kom det på en gång över Linda såsom aldrig förr hur tarvligt och tråkigt Hettys liv måste vara under det att hennes eget var så rikt och glädjefullt. Borde hon inte dela med sig av sitt överflöd vad hon kunde och förljuva hennes mindre lyckliga systers lott? “Så vitt I haven gjort det mot en av dessa minsta, haven I gjort det mot mig.”

Åter och åter ljödo dessa ord i Lindas öron, där hon satt hela eftermiddagen. Strax före tedags återvände hon till sin tant.

“O, tant”, snyftade hon, “jag skäms över mig själv; men nu tror jag att jag är villig — fullkomligt villig — att hjälpa på det sätt jag kan, om Jesus vill erkänna det såsom gjort åt honom.”

* * *

“Nej”, sade Hetty en dag på hösten, under det hon hjälpte Linda att packa hennes koffert, “jag kan inte nog tacka er — nej, det kan jag inte — men ni har förändrat allt för mig. Jag var så stygg och missnöjd. Jag visste och vet att jag är en tarvlig och ful flicka, men jag tänkte att jag inte behövde vara rätt så fränstötande, om jag blott visste hur jag skulle kläda och uppföra mig. Så försökte jag att efterapa er, ehuru jag förstod att jag inte lyckades utan blott gjorde mig löjlig. Jag förstod att allt var på tok, och stundom tyckte jag att det var tråkigt att leva. Men nu känner jag det helt anorlunda. Jag vet att jag aldrig skall bli så vacker som ni, men jag är icke heller så dålig som jag varit, och även om mitt liv är tarvligt och anspråkslöst, så kan jag göra det skönt genom att vara trogen och sann. Kan jag icke det? O, fröken Linda, jag tackar er åter och åter för vad ni varit för mig. Jag skall hela mitt liv vara en bättre

människa därför att jag lärt känna er, och om jag kan, skall jag försöka att någon gång hjälpa en annan, såsom ni hjälpt mig."

"Nå, har det lönat sig, Linda?" frågade tant Marcia.

"O, tant, fråga inte; jag har blivit tusenfalt belönad, ehuru jag inte förtjänade det. Tror du, att Mästaren någon gång mer vill komma till mig?"

"Om du förtjänar hans närvaro, så gör han det", svarade tant Marcia.

"Med Guds hjälp skall jag försöka att göra mig förtjänt av den", sade Linda ödmjukt.

Sven Långben.

"Sven är hög, Sven tar!" ropade Johan och sprang med tillgjord brädska åt sidan.

"Sven tar, akta er för Sven!" upprepade Karl.

"Det var bra, då sätter jag mig och vilar", sade Petter skrattande.

Han var smal och långbent och den snabaste löparen i hela skolan. Han var intet lämpligt villebråd för den lille Sven att jaga. Men när han nu satt där på en sten, till hälften vänd åt annat håll, kunde Sven inte motstå lusten att försöka fånga honom. Han sprang mot honom, så fort han förmådde, och sträckte redan ut sin hand för att "bränna" honom, då Petter med en hastig rörelse kastade sig åt sidan och tog ett par långa skutt åt sidan bort till de andra pojkarne.

"Bry dig aldrig om att försöka med mig!" ropade han. "Du har alldeles för korta ben."

"Sven Kortben", ropade Erik. "Vi ska kalla honom Sven Kortben."

Det tyckte alla pojkarne vara bra påhittat, och de ropade om varandra:

"Sven Kortben, Sven Kortben!"

Sven blev förargad, för han tyckte inte om det öknamnet. Det var förargligt nog ändå att vara så liten, utan att kamraterna behövde göra narr av honom för det.

Han sprang mitt in i klungan av skrattande och skrikande kamrater för att fånga någon av dem, men de skingrades åt alla sidor. Han sprang flåsande efter än den ene, än den andre, utan att göra riktigt allvar av förföljandet och utan att få tag i någon.

Då ringde klockan, den korta rasten var slut, och pojkarne skyndade in i skolrummet.

Där tänkte ingen på det nyuppfunna namnet Sven Kortben, och Sven glömde sin förtret för skolarbetet, och när läraren beskrev den franska landsbygden med sina härliga vinberg och fruktträdgårdar i norr, de stora slätterna med böljande vetefält och trevna gårdar eller hedarna med sina fårhjordar i söder, hyste Sven bara en enda önskan, och det var den, att en gång få göra långa resor och se allt det vackra, som finns i världen.

Men när Sven efter slutad skolgång skilts från kamraterna och ensam vandrade på den smala skogsstigen till det lilla torpet, som var hans hem, började hans tankar återigen sysselsätta sig med det låga kustlandet där nere vid Biskayabukten med sina vita fårhjordar, som gingo så vida omkring, att herdarna funnit på att gå på stylvor, för att kunna överblicka hela sin hjord.

Då klack det till i pojken. Han tvärstannade. En ny tanke hade sprungit fram ur hans hjärna. Han skyndade mot hemmet.

Det skulle han göra!

Han skulle skaffa sig långa ben, han som herdarna i Les Landes.

Det var ju ingen konst. Han hade sett en avbildning av herdarnas stylvor, så han han visste, hur de skulle göras.

(Forts.)

Söndagsskolan.

Texten för söndagen den 25 september.

Mat i öknen.

2 Mos. 16:9—18.

Tänkespråk: Jag är det levande brödet, som har kommit ned från himmelen. Om någon äter av det brödet, så skall han leva till evig tid. Och det bröd som jag skall giva är mitt kött; och jag giver det, för att världen skall leva. Joh. 6:51.

Hemläsning enligt Svenska Bibelläsningens förenings textlista:

Måndag:	Ps. 107:1—9.
Tisdag:	Ps. 78:17—25.
Onsdag:	Neh. 9:5—21.
Torsdag:	Jes. 33:13—24.
Fredag:	Joh. 6:30—58.
Lördag:	Luk. 11:1—13.
Söndag:	2 Mos. 16:9—18.

